

naša zvezda

»Glej, ta je postavljen
v padec in v vstajenje
mnogim v Izraelu

in v znamenje,
kateremu se bo
nasprotovalo.«

Svečnica

Marija in Jožef sta Sina
v templju Očetu v dar
na oltar položila.
Angeli beli so kelihe zlate
za prvo daritev prinesli.

Simeon starček Dete blagruje,
Mariji in Sinu
težke stvari prerokuje:
»Dete bo rastle in se krepilo.
Trnje, osat mu bo zemlja
kot drugim rodila.
V potu obraza bo delal,
potil se in zórel.
Za druge bo živel, trpél in dogórel.
Vsem, ki so božji,
bo v rast in v vstajenje.
Vsem, ki so svetni,
v zasmeh, v pogubljenje.
Ko visel na križu bo ljubljeni Sin,
Mater presunil bo meč boletin.

Tesno beseda preroka v templju drhti.
Simeon Deta tesneje v naročju drži.
Marija za Sina hudo se boji.
Angeli beli v kelihih zlatih
so prvo daritev v nebesa odnesli.

Marija in Jožef sta Sina
iz templja v življenja
orvenje ponesta.
Sin bo med nami v svetu ostal.
V potu obraza bo delal,
potil se in zórel
za druge bo živel, trpél
in za svoje na križu razpet bo izgórel.

Lojze Jože Žabkar

Luč v razsvetljenje

Kot je Bog, Stvarnik in Odrešenik, večna luč, tako je vsak njegov praznik dan veselja in luči.

Božič je spomin prihoda, velika noč spomin zmage Luči, ki se je na binkošti razprostrla po vesoljni Cerkvi. Predvsem pa je posvečena Luči Svečnica, ko je Simeon pozdravil Jezusa kot luč v razsvetljenje nevernikov.

Prišel je Jezus v svojem času in z življenjem, odrešenjem in blagovestjo za vedno pregnal temo: vsem, ki Ga sprejmejo, je dal moč, da postanejo otroci božji, to je: otroci nebeške Luči, dediči Očetovega kraljestva.

Vsem, ki Ga sprejmejo: že Simeon je pozdravil Jezusa kot znamenje, ob katerem se bodo ločili duhovi: mnogim bo znamenje vstajenja, mnogim pogubljenja. Ne bo treh večnosti: duša je le ena in življenje le eno.

Prišel je Jezus, Luč in Življenje in se nam je dal: s svojo Daritvijo nas je odrešil greha; pri sv. krstu nas je sprejel, pri sv. spovedi nas dviga, če smo padli, v sv. obhajilu nas hrani.

On, Pot in Resnica nas razveseljuje s svojim naukom; v njem kot v zrcalu spoznamo tudi sami sebe.

Praznik Luči — duhovnosti. V dneh, ko naj se Bog usmili naše usmerjenosti v vse telesno — bolj, mnogo bolj kot se zavedamo, smo potopljeni v skrb za vse minljivo — se naučimo moliti: »Daj nam, Oče, naš vsakdanji kruh.« Brez kruha sicer ne moremo živeti, toda ne trudimo se zanj, kot si ga iščejo in se zanj borijo živali, temveč naše vsakdanje delo bodi molitev, izpolnjevanje božje volje Bogu v čast, kakor v namenu tako v izvajanju: najmanjši košček kruha je božji dar, ne naša pravica.

Luč prisije z neba: nismo je zaslužili, temveč v tem, da nam jo Bog daje, kot uvidi, da smo je potrebni, se razodeva božja ljubezen.

Prinesla pa je Gospoda v tempelj Marija, kot mati prinese blagoslov v družino; zdrava Marija, prosi za nas!

Luč razsvetljuje vesoljni svet, v njej se vse rasti dvigajo k nebu.

»Kdor hodi za menoj, ne hodi v temi — bo živel vekomaj.« Vera

V NEDELJO 7. februarja bo v MOSKVI sklep svetovnega kongresa združenih svobodomiselnih in brezbožnikov. Namen kongresa je, boriti se zoper Boga, vero in Cerkev. — Istega dne bo v MANILI na Filipinih sklep svetovnega eharističnega kongresa. Namen tega drugega kongresa je, počastiti Jezusa med nami navzočega v najsv. Zakramentu in utrditi sv. vero. Ta dan, ko se bodo tako vidno ločili duhovi in tabori, se zavedi, kje je tvoje mesto. Pridruži se v duhu kongresu v Manili. Med sv. mašo pojdi k sv. obhajilu in daruj Kristusu svoje delo in žrtve v zadoščenje. In iskreno prosi Kristusa za zvestobo in pogum v njegovi službi. Živel Kristus Kralj!

Boj proti Bogu

Obiskovalci brezbožniške razstave, ki je bila odprta pred kratkim za 14 dni v Rimu, se niso mogli dovolj načuditi brezbožnemu delovanju komunistov, ponazorjenemu ravno v tej razstavi. Vedno polni prostori z bogatim zbranim gradivom so pričali o zanimanju vseh, ki so prišli tja, da bi si ogledali dela modrosti in spretnosti otrok teme in so odhajali s silnimi vtisi.

Ze sama razširjenost komunistov po celem svetu je navdala gledavca z osuplostjo: v Rusiji se bori pet in pol milijona zagrizenih borcev proti Bogu in vsaki iskrici vere. Moskva je izhodišče vsega, iz nje vodijo poti povsod, v skoro vsako tovarno in delavski okraj. Nobena dežela ni varna pred delovanjem tajnih zvez, ki širijo svoja bogokletna gesla med vsemi ljudskimi sloji. Nihče se jim ne more ubraniti; s časopisi in letaki, ki so prilagodeni času, stanu in sploh vsem okoliščinam hujskajo proti imperijalizmu, kapitalizmu, a pri vsem tem ne pozabijo omeniti, da je ravno Cerkev tista, ki podpira vse to.

Na razstavi si mogel videti karto, na kateri je prikazana komunistična propaganda v Ameriki. Opazovalec se mora pri tem zavedati, da se na karti zrcali tudi Evropa, še več, ves svet! Saj vodijo iz Moskve skrite rdeče niti v vse kraje zemeljske oble, in komunistični glasovi so se zadnje čase podvojili in celo potrojili.

Začuditi mora vsakega spretnost in preračunljivost ateistične propagande, ki pretkano obravnava vse želje, slabosti in ideje posameznih stanov vsake starosti in družabnega razreda.

Oglejmo si tak časopis! Zunanost privlačna in vsebina bogata. To je pravi propagandni boljševiški mesečnik, ki s svojo vsebino mora učinkovati celo na izobraženca, ki se ne da podkupiti za vsako ceno.

Komunistični časopisi slikajo samo raj na zemlji, pri vsem pa pozabljajo bedo, ki jo je prineslo ravno brezbožno postopanje, pozabljajo na izčrpane obraze brezdomcev in njih dece.

In organizacija boljševiške propagande! Iz Rusije romajo navodila v Anglijo, kjer se urejujejo in končno oddajajo po tovarnah ali pa kar po ulicah. Kdor si je ogledal razstavo, je mogel videti, kako spretno je rovarila Moskva, dokler ni počasi, a gotovo obdelala vsak kos Španije, da je izbruhnilo tam tisto, kar je po tolikem prizadevanju postalo neizogibno.

Moskva skrbi tudi dejansko za celice posameznih držav. Razstava nas pouči, koliko so komunisti izdali za podpore.

Iz celotnega razstavljenega materiala govori mogočna osvojevalna volja. Komunisti napnejo vse sile, da dosežejo svoj cilj. Pri tem uporabljajo vse mogoče vabe, na katerih se ujamejo tudi najopreznější. Ta boj divja povsod in je vedno hujši.

Kakšne misli nam vstajajo v glavi, če se spomnimo, da so vse te organizirane sile v službi satanskega sovraštva do Cerkve. Boljševizmu ni nič svete-

(Nadaljevanje na 3. str.)

Evharistični kongres na Filipinih

Kakor 1592 cvetličnih košaric plavajo Filipinski otoki na sinjemodrem južnem morju, poraščeni z bujnim tropičnim rastlinstvom. 1521 jih je odkril drzni odkrivalac nepoznanih dežel in morij *Fernando de Magalhães* (izg. Magaljanš) na svojem znanem potovanju okoli zemlje. Sončna, tropična dežela, ki jo poznaš samo iz zemljepisa, morda še iz pestrobarnih slik iz filma, polna južne romantike, pesmi, pisanih narodnih noš in vročekrvnih prebivalcev, ki so jih misijonarji tako hitro pridobili za krščanstvo in so tako močno vzljubili Marijo, božjo Mater kakor redko kakšen narod. Celo vrsto mest in vasi so Njej posvetili: *Santa Maria, Conception, Rosario, Calderia (Svečnica)* itd. V sleherni hiši najdeš Marijin kočilek z Njeno podobo, tudi v šolah, delavnicah, javnih uradih! Njeno ime so vpletli v svoje igre in misterije, v narodne pesmi in šege in nepozabno lepi so majniški dnevi na Filipinih!

Sredi te bajnolepe »Indije-Koromandije«, mimo bogatih otokov *Luzan, Corregidor*, na svetovnem križišču pomorskih cest, ki vodijo kakor žarki na vse strani, na *Kilajsko, v Ameriko, Avstralijo, Indijo, Evropo*, leži mogočno trgovsko cellemesto *Manila* (350.000 preb.), glavno mesto Filipinov. Nahaja se v krasnem zalivu in tekmuje po svoji lepoti s svetovnoznanimi mesti daljnega Vzhoda, *Singapore, Hongkong, Shanghai, Kobe, Yokohama*. Za katoliško Cerkev v vzhodni Aziji in njenem območju je *Manila* najvažnejša opora. Prav zato je bilo to mesto v Tihem oceanu izbrano za letošnji evharistični kongres, da bi se ljubezen do Kristusa v teh krajih še bolj utrdila in da bi ta velika prireditev

Stara frančiškanska cerkev v Manili.

obrnila tudi pozornost poganskih narodov, zlasti Japoncev, Kitajcev in Indijcev na Kristusa in njegovo Cerkev.

Ugodna lega, živahne prometne zveze, prijazno podnebje, čeprav tropično vroče in vlažno, nepopisno lepi južni večeri, čisto in bohotne barve: taka je četrtilijonska *Manila*! Mimo vseh teh lepot in ugodnosti pa nadlegujejo mesto sila nevarni tajfuni in potresi, ki zahtevajo tolikokrat svoje žrtve in celo najboljše in slavni vremenski bureau v jezuitskem observatoriju za tajfune in potrese ne more vedno preprečiti vseh katastrof.

Mogočen vtis naredi katedrala v *Intramuros*, v starem delu mesta, in veličastne starbe, ki so nanizane okoli in okoli: dominikanska univerza *Santo Tomas*, ki je najboljša na Vzhodu in je bila ustanovljena 1611, z osmimi fakultetami in 2000 poslušalci, številne cerkve s samostani, moškimi in ženskimi, od benediktincev in dominikancev, jezuitov do redemptoristov in steylovcev, moderna semenišča za vzgajanje duhovnikov, odlični katoliški kolegiji, ki jih vodijo redovniki in redovnice in so najmodernejše estetično in socialno urejeni. Tipično trgovsko mesto ima tudi več hospitalov; najvažnejši je *San Lazaro* za gobavce. Prebivalci so največ domačini, nekaj je Amerikancev, Špancev, Kitajcev. V verskem oziru ni *Manila* tako pestra kakor druga orijentalstva mesta, čeprav srečaš tudi tu mohamedance, budiste, hinduiste in raznih drugih orijentalstkih ver pristaše. Škofija je bila ustanovljena že l. 1578, v nadškofijo pa je bila povzdignjena 1595.

Tukaj torej, v tej Marijini deželi, kjer cvete še mlado krščanstvo, v Manili se vrši 33. mednarodni svetovni evharistični kongres. V tem daljnem vzhodnem katoliškem centru triumfira v teh dneh od 3. do 7. februarja evharistični Kralj. Stolisoči so se zbrali z vseh krajev sveta, da ga počaste. V svitu zvezd in plamenic, s plamenečo in neugasno vero v srcih, ga spremljajo po okrašenih mestnih ulicah in cestah, ga priznavajo za svojega edinega Voditelja, Učitelja in Kralja in mu obljubljajo neomajno zvestobo. Pohiti tudi ti v teh dneh v svojih mislih na to lepo, bujno otočje, mimo riževih polj, polnih žgočega sonca, mimo bambusovih senc, kjer sanja rajčica, v Manilo in se pokloni Kralju, ki pod podobo žlahtnih sadov pšenice in trte med nami kraljuje.

L. Z.

Živi s Cerkvijo

V božični dobi smo se spominjali Jezusovega prihoda med nas. V Jezusu smo spoznali pravega človeka, ki je bil nam v vsem enak razen greha, pa tudi pravega Boga, ki se je v njem svetu razodel. V velikonočni dobi pa bomo spremljali Jezusa na njegovi poti preko Kalvarije do Oljske gore. Jezus je za nas trpel, umrl in tretji dan od mrtvih vstal. Da bomo deležni njegovega odrešilnega dela, se ga tudi v tem postnem času z ljubeznijo oklenimo. To ljubezen pa preizkusimo in utrdimo v najhujših premagovanjih in odpovedih, in zlasti v resnem prizadevanju za svoje posvečenje.

2. febr. torek SVEČNICA

Kristusov in Marijin praznik. Hodimo zvesto za Kristusom. On je naša Luč. Glejmo, da plamen žive vere v naših srcih nikoli ne bo ugasnil. — Praznik ni več zapovedan.

3. febr. sreda SV. BLAZ

Živel je v Armeniji okrog l. 300. Predno je postal škof, se je mnogo ukvarjal s zdravilstvom. Pod Licinijem je umrl mučeniške smrti. K sv. Blažu se zatekamo v vratnih boleznih. To zaupanje izvira iz starega poročila, da je sveti škof nekoč čudežno rešil dečka, ki je pogoltnil ribjo kost. Varstvu tega škofa se posebej priporočamo, če prejmemo zjutraj blagoslov, ki ga deli Cerkev, da bi nas Bog po prošnji sv. Blaža rešil boleznih v grlu in vsakega drugega zla. — Sv. Blaž (Vlah) je zaščitnik mesta Dubrovnik.

4. febr. četrtek SV. AGATA

Živela je na Siciliji in je pod Decijem (250) umrla mučeniške smrti. Za Kristusa ji nobena muka ni bila prehuda. Vkljub mukam in zapeljevanju mu je ostala zvesta do konca. Z dvignjeno glavo in veselega obraza je šla v ječo, kakor da gre k slavnostnemu obedu. Ime je grško, po naše pomeni Dobra, Blaga.

5. febr. petek SV. DOROTEJA

Okrog l. 311. je umrla mučeniške smrti. Prvi petek v mesecu.

7. febr. TRETJA PREDP. NEDELJA

Evangelij: Jezus napove tretjič svoje trpljenje in ozdravi slepca pri Jerihi (Lk 18, 31—43). — Popoldne se izpostavi Najsvetejše, ki ga verniki danes, v ponedeljek in torek obiskujejo in mu dajejo zadoščenje za številne grehe in razuzdanosti, s katerimi ga zlasti v teh dneh mnogo žalijo.

10. febr. sreda PEPELNICA

»Spominjaj se, človek, da si prah in se v prah povrneš!« s temi besedami nas duhovnik danes pepeli in vabi k pokori. Zadržanja se druga stopnja priprave. Zapovedan post.

11. februar LURSKA MATI BOŽJA

Štiri leta po proglasitvi verske resnice o Marijinem brezmadežnem spočetju se je Marija prvič prikazala na obrežju reke Gave v bližini Lurda zelo revni, a pobožni deklici Bernardki (11. febr. 1858).

12. febr. petek OBLETNICA KRONANJA SV. OČETA PIJA XI.

14. febr. PRVA POSTNA NEDELJA

Evangelij: Hudi duh skuša Jezusa (Mt 4, 1—11).

ga. Najnesramnejše karikature smešijo sv. očeta, duhovnike in celo Jezusa Kristusa, ki jim je kamen največje spodtike. Vse, kar je vernemu človeku spoštovanja vredno, teptajo brezbožniki v blatu in prahu. Vestno izvršujejo Leninove besede: »Naš program mora biti zvezan z ateizmom,« tako s svojo propagando rušijo vero in nravnost.

Slike iz Španije

Pravljlična Španija, domovina veličastnih stolnic, lepih pesmi in vročehkrvnih ljudi, že nad pol leta vzbuja zanimanje vsega sveta. A to pot ne kot dežela lepote, ki nam jih predstavlja film in opeva pesem o Sevilli. Danes gre za državljansko ali bratomorno vojno, kakor piše časopisje. Kdor seve natančno proučuje poročila, bo opazil, da gre v Španiji za več. Na slavnih zgodovinskih tleh krščanstva sta trčila vkup dva svetova kakor pred nekaj leti v Mehiki: krščanstvo in brezboštvo. — Španska državljanska vojna zato ni samo notranje-politično trenje o obliki vladavine, ali boj ubožnejših slojev proti kapitalistom, marveč je v veliki meri res verski boj, sveta vojna, v kateri verni Španci branijo vero svojih očetov proti novodobnemu brezboštvu.

Na to versko stran španske vojne, katero danes mnogi premalo upoštevajo, naj opozore naslednje slike. Nikakor nočemo akcije generala Franka in njegovih generalov kratkomalo istovetiti z versko vojno, kjer bi šlo samo za vero. Reči hočemo le, da gre v tej borbi v veliki, če ne pretežni meri, za vernost španskega naroda. O tem dovolj zgovorno priča stališče, ki so ga do vere zavzeli rdeči in na nasprotni strani beli ali vojska generala Franka.

Katoliški Španci se vzdramijo.

Bilo je meseca julija 1936. Rdeča nevarnost je bila na višku. Pravkar je padel odličen voditelj katoliških Špancev Karlo Sotelo kot žrtev zločinaškega umora. Podobni usodi je za las ušel drug voditelj Gil Robles, čigar ime je pri volitvah l. 1932 zaslovelo po vsej Evropi. Rdeči so začeli svoj končni pohod. Še nekaj tednov in Španija bi postala boljševiška. Tiste dni, ob dvanajsti uri, so vstali verni Španci, da rešijo dom in vero. General Franko, ki je takrat bival na Kanarskih otokih, je sedel v letalo in se odpeljal v Maroko, da od tam začne borbo. Zjutraj pred odletom je prejel sv. obhajilo. Na dano znamenje so začeli vstajati v domovini verni Španci, ki se za dom in vero tudi najtežjih žrtev niso bali.

V Valladolidu se upro.

Rdeči poveljnik mesta je ukazal vojaškemu oddelkom, da gredo v Madrid rdečim na pomoč. A vojaki odpovedo pokorščino in se razkrope po mestu z navdušenimi klici svoji domovini. Prebivalstvo se jim pridružuje. A tudi komunisti ne odnehajo. Zberejo se in na-

vale — proti mestni cerkvi, da jo porušijo. Zaman! Vrata pač uničijo, naprej ne morejo. Beli vojaki, z znamenjem križa na prsih, jih prepode. Drugi dan, 19. julija, je Valladolid osvobojen. »Svetlo navdušenje nas je prevzelo,« piše tiste dni oče svoji hčeri. »Nekaj je v zraku, svet, nov duh veje in vse privlači. Mladi fantje, pa tudi stari možje so pripravljene z veseljem žrtvovati življenje za Španijo. Če jih vidiš korakati po ulicah, s svetimi znamenji na prsih, so bolj podobni vernim romarjem kakor pa vojakom.«

Pamplona oživi.

Prebivalci mesta kar verjeti niso mogli, da so rešeni rdečega jarma, ko so 19. julija zarana vkorakale bele čete. Vsepovsod so odmevali navdušeni klici: »Živel Kristus Kralj, živela Španija!« Nato so se vojaki pripravili za nadaljnje boje. Celopopoldne je spovedovalo dvajset duhovnikov v vojašnicah ali kar na cesti.

Pred tem mestom se je nekoč do krvi boril za Španijo Ignacij Lojolski, dokler ni težko ranjen obležal na bojišču. Nesposoben za posvetno vojno je nato postal vojak Kristusov. V teh dneh so se beli spomnili Ignacija in njegovega velikega tovariša Franciška, čigar grad Ksavier stoji v bližini Pamplone. Sredi avgusta so pokrajinski oblasti v Navari poslali zahtevo, da se v osvobojenih krajih zopet vzpostavi red, ki ga je bil sv. Ignacij ustanovil (1540), pa ga je prejšnja protiverska vlada Azañe razpustila. Oblast jim je rada ugodila.

Pismo z bojišča.

Emilio Serrano, višješolec, osemnajst let star, piše staršem tik pred ognjenim krstom, ki ga je čakal v somosierrskem gorovju: »Ne bodite žalostni. Kakor Bog hoče, se bo zgodilo. Če bom tudi v boju padel, vendar lepše ne morem umreti, saj grem vsak dan k obhajilu. Jutri bom opravil tudi dolgo spoved. Lepše smrti si kot katoličan ne morem želeti, pa tudi ne kot Španec. Zakaj najvišji vzor vsakega Španca je umreti za domovino. To je svet boj. Čeprav se borimo za domovino, se vendar borimo predvsem za Boga, ki ga naši nasprotniki sovražijo. Navdušenje naših čet se ne da popisati. Rdečim pa pogum hitro upade. To je lahko umevno, saj na onem svetu ne morejo ničesar dobrega pričakovati. Pri nas je vse drugače. Blagoslovite me, ljubi starši, veselite se, da se Vaš sin sme boriti za Boga, zakaj ni vsem to dano.«

Pri ogledovanju brezbožniške razstave nas navdajajo različna čustva, ki se končno združijo v tri misli: ni dovolj, da mi vemo, da je vse, česar dolže komunisti Cerkev, gola in prostaška laž. Treba je, da to povemo tudi tistim, ki žive v zmoti. Da pa nam bo mogoče delati za bližnjega in ga pripeljati na pot resnice, moramo mi sami dobro poznati

temeljne verske nauke. Potem: ni dovolj, da celotno delo podpiramo samo z besedo. Potrebno je, podpirati bližnjega z dejanjem. In končno: za vse to moramo imeti predvsem poguma, volje, ki nas bo prav gotovo pripeljala do cilja in zmage. Saj naša naloga je, da zmagamo in osvajamo v Kristusovem imenu in si tako osvojimo ves svet. Saša

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

Zopet vzamem zapisnik v roke in grem po vrsti od štirinajstletnih do najvišjega letnika, pa o nobeni nisem mogel, pa tudi hotel misliti, da bi bila »Bebica«.

»Kolikrat sem svaril dekleta pred »fantalizmom« ter jih skušal prepričati, da »fant« in kongregacija ne spadata skupaj, sedaj pa imam med tabornicami »Bebico«, na katero naj pazim, da se ne bo shajala s fantom.«

Pogledam še enkrat v imenik, pa še vedno se nisem mogel za nobeno odločiti, da bi bila »Bebica«.

In prišel sem zopet na Eleverterijo.

»Če pa slednjič le nisem zamenjal imen in je res Eleverterija tista, ki jo moram varovati pred fantom?«

»Ne, Eleverterija ni,« branil sem jo sam pred seboj.

»In če je? Takoj jutri se prepričam.«

Zaprl sem svetilko in še dolgo sedel na postelji ter premišljeval..

V spalnici je postalo mirno in tudi Smaragdin glas je utihnil. Mislim, da sem zadnji legel počivat.

»Bebica ali Eleverterija. In če ni Eleverterija, katera je »Bebica«?«

Te misli so me še pozno v noč vznemirjale.

15. Nočni obisk.

Včasih se mi sanja o osebah, s katerimi sem prišel čez dan v stik ali pa na katere sem mislil. Prav tako se mi je zgodilo tudi prvo noč v Žingarici.

Sanjalo se mi je, da sem stal pod visoko skalo, na kateri sta sedeli Eleverterija s »svojim« in Smaragda s »svojim«.

»Eleverterija in Smaragda, takoj dol!« sem zaklical zapovedujoče.

Večkrat se mi sanja, da sem v šoli in mi deklice nagajajo, pa še nikdar mi ni nobena odgovorila, če sem ji kaj rekel. Tudi v tistih sanjah v Žingarici sta molčali obe, Smaragda in Eleverterija, zato sta se pa toliko bolj režali.

»Dol!« sem rekel, »pa takoj.«

Uspeh je bil isti kakor prej, samo s tem razločkom, da sta se začela tudi »kavalirja« smejeti, in kako porogljivo!

Sedaj mi je bilo pa dovolj. Zgrabim skalo, jo izderem iz tal ter jo treščim v prepad, da je votlo zagrmelo, in v istem hipu se zbudim...

Potrkal je še enkrat.

»Kdo je?«

»Jaz, Perpetua. Dva fanta sta prišla in...«

»Kaj, fanta, pa kar dva, pa ponoči?«

Če bi bila Perpetua povedala, da Žingarica gori, bi ne mogel biti hitreje oblečen, kakor sem bil.

»Pridite noter in povejte, kaj je s fantoma, kdo sta in kaj hočeta!«

»Eden je brat svoje sestre, ki je tukaj, in je prišel ponjo, ker je oče nevarno zbolel. Drugi je pa domačin iz Most in mu je pokazal pot.«

»Kako je tisti sestri ime?«

»Preseda ali kako. Kdo si bo ta gosposka imena zapomnil?«

»Prakseda bo. Toda jaz je ne poznam, ker je iz stolne kongregacije, in tudi ne vem, v kateri spalnici spi. Pojdiva pogledat. Pa hodite tiho, da se dekleta ne zbude!«

Vzamem svetilko in stopim v podstrežje. Spale so vse in z zadovoljstvom sem opazil, da ni nobena smrčala. Posvetim na prve tri, ki so ležale najbližje stopnic. Dve sta imeli nosove zarite v blazino, tretja pa je bila z obrazom navzgor obrnjena, kakor bi pazljivo motrila tram, ki je nad njeno glavo izginjal v temo.

Ko sem nameril vanjo svetlobni žarek, vidim, da je Eleverterija. Kar jeza me je zgrabila, ko sem se spomnil, kako se mi je na skali režala.

Tu odpre nenkrat oči in vpraša, kaj je.

»Nič posebnega«, dejal sem rezko.

»Ali veš, kje spi Prakseda?«

»V spodnji spalnici.«

Nato greva s Perpetuo v »salon«. Tu posvetim takoj prvi v obraz. Bila je Sekunda, pa se za luč ni prav nič zmenila. Šele potem, ko jo je Perpetua za ramo stresla, se je toliko zdramila, da mi je pokazala Praksedo. Kar škoda se mi jo je zdelo zbuditi, tako sladko je spala. Povedal sem ji, da jo brat čaka, in naj pride takoj za menoj v pritličje.

Ko sem prišel v obednico, sta »fanta« sedela na klopi ter se polglasno menila. Praksedin brat mi je povedal, da je prišel naravnost iz Ljubljane z avtom po sestro, ker se je očetu kar naenkrat poslabšalo in se je bati najhujšega.

Perpetua je medtem hitro skuhala zajtrk. Kmalu je prišla tudi Prakseda. Bal sem se, da bo začela jokati, pa se je hrabro držala. Za slučaj, če bi se več ne vrnila, je pospravila vse svoje stvari v kovčeg ter ga izročila svoji prijateljici Afri v varstvo, potem je pa odšla z bratom proti Mostam.

Ko sem prišel v sobo, pogledam na uro. Bilo je dve čez polnoči.

Slišal sem še, kako je drsala Perpetua v svojo sobo ter zaprla vrata za seboj. Potem je pa Žingarico zopet objel blažen nočni mir.

16. Pogrešana ordinacija.

Ko sem se drugo jutro zbudil, me je skozi okno pozdravila Begunjščica, nad katero se je pravkar razblinjala zadnja meglica. Žingarica je še spala. V obednici sem odprl okna in vrata. Bilo je namreč neprijetno toplo in zatoхло. Zunanaj je bilo pa sveže in zrak, da bi ga človek kar zajemal. Z brisačo in milom sem šel dol k Završnici, ki je šumela svojo večno pesem. Umivanje je tu združeno z raznimi vajami lahke atletike, seveda brez radija. Gibi, ki jih moraš vaditi, če hočeš priti do vode in umivanja, so že naprej določeni. Pri vsem tem

pa moraš paziti, da ti ne uide po vodi milo, ali brisača, ali ti sam, ali pa vse skupaj.

Ko sem se vračal po klancu, sem srečal gospodično Dionizijo, ki je tudi šla k »očiščevanju«. Po običajnih jutranjih vprašanjih po spanju in počitku mi je tudi povedala, da je že »ordinirala«.

»Samo tega ne vem, če je bil pravi bolnik vmes. Ko sem prišla v spalnico, sem vprašala po Hrizantemi, ali kako ji je že ime, pa se ni nobena oglasila. Zato sem jim začela dajati ribje olje kar po vrsti. Vzele so ga pa samo štiri, vse druge so mi ušle ven. Sedaj se pa grem hitro umiti, pozneje bo zadrega pri vodi.«

Takoj nato se prijezi Simforoza.

»To se pa že res vse neha,« zagotavljal je Blandi in Baziliski.

»Kaj se neha?« vprašam jo jaz.

»Oh, nič. Gospodična je prišla v spalnico, pa smo morale piti ribje olje, ki je bilo namenjeno Hrizanti.«

»Kje je bila pa Hrizanta?«

»Ko je zagledala gospodično z ribjim oljem, jo je takoj pobrala ven.«

»Zakaj pa niste tega gospodični povedale?«

»Saj je le vprašala, kje je Hrizantema. Sicer pa, kje bi bila potem kolegijalnost?«

»Prav, ste pa iz kolegijalnosti pile ribje olje. Katere so ga bile pa še deležne?«

»Cefirina, Skolastika in Evlalija. Saj pridejo takoj za nami.«

Prišle so vse tri ter se grdo držale.

»Kje imate pa Hrizanto?«

»Ne vemo, kje je. Namesto da bi ona pila ribje olje, se je jezila Evlalija, smo ga pa me. Ta Hrizantema!«

»Bodite hvaležne, da ste ga dobile, saj ste ga vse tri potrebne. »Hrizantemi« pa postrežem jaz z njim.«

Ko sem prišel pred kočo, mi je naravnost v roke priletela.

»Tako, ravno prav si prišla. Sedaj pa greva k zajtrku.«

Peljem jo v obednico. Ker ni bilo male žličice na razpolago, sem ji postregel kar z veliko. Malo se je kisló držala, pogoltnila ga je pa le.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:
celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din.
celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din.
posamezna (ločena) številka po znižani ceni za dijakinje —50 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).